

71. Στέλε, στειλειάριον (στελεόρ).
 72. Στυρακιάλω, συσφίγγω (στύραξ).
 73. Στραγγαλίζω, στύπτω.
 74. Συμπάλλω, συναυλίζω τὸ πῦρ.
 75. Τανρή, μόσχος.
 76. Τόξο, ἵρις.
 77. Τούμπαρος, κόσκινον (τύμπαρον).
 78. Υπέρπυρο, χρυσοῦν νόμισμα.
 79. Φιμώρω, σιωπῶ (φιμᾶ).
 80. Φραξῖμη, κῆπος, περιθύλιον.
 81. Φυλακτάριν, περίαπτον.
 82. Χαλάω, ἀπολύω, ἀφίνω.
 83. Χαλιράρι, χαλινός.
 84. Χάλκωμα, λεύκη.
 85. Χάρτακας, μεγάλη πέτρα ἔχουσα σχισμάδα (χάρδαξ).
 86. Χαρακή, γνώρισμα, ἐκ τοῦ χαράγματος τῶν ζώων ἵνα γνωρίζωνται (χαρατή).
 87. Χαριστήριος, δωρητήριον ἔγγραφον.
 88. Χειμάδι, ἡ ἔξημερωθεῖσα αἰξ.
 89. Χερομάχος, χειροθίωτος, γεωργός.
 90. Χοκλακιάλω, λιθοθολῶ (χόχλαξ).
 91. Υάχρω, παρατηρῶ (ψαίω).

Ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου λεξιλογίου πείθεται, πιστεύομεν, καὶ ὁ τοῦ Θωμᾶ ἀπιστότερος ἀναγνώστης ὅτι ἀληθῶς ἡ Ἰκαριακὴ διάλεκτος διέσωσε καὶ διεφύλαξεν ἀσπίλους καὶ ἀμολύντους πλείστους μαργαρίτας τῆς προγνονικῆς γλώσσης. Ὡς ἡμεῖς τούλαχιστον ἐκ μελέτης καὶ ἀκοῆς γινώσκουμεν, οὐδαμοῦ ἄλλοι οὐδὲ τῶν ψιλῶν εἴσιν ἀνεπίγραφοι, ὅτι οὐκ εἰς ὄνομα ἐνὸς ἔθνους ἔκαστος τῶν τοιούτων λέγεται. Γινέται δὲ ἀνώνυμοι, διότι εἰς τὸν Κύριον εἰρηνηταῖς ἄλλοι δὲ Ἀλληλούϊα φέρουσι τὸ ἐπίγραμμα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς ὄμνους καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν, τὸ γάρ Ἀλληλούϊα «κίνείτε τὸν ὄντα, ἐστὶ μεθερμηνεύμενον.

Περ. Ν. Στ.

ΠΕΡΙ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΨΑΛΜΩΝ ΔΑΒΙΔ.

Ψαλτήριον κυρίως ὄφγάνου εἰδός ἐστι μουσικοῦ, Ναῦλα περ' Ἑβραίους ὀνομαζόμενον. Εἴρηται δὲ ἐκ τοῦ ψάλλειν καὶ ἐκ τοῦ εὔχεσθαι, τὸ Εὐκτήριον μετηνέχθη δὲ ἡ ιλησίς καὶ εἰς τὴν βιβλον τῶν ψαλμῶν, ἐκ τοῦ τοὺς ψαλμοὺς τηρεῖν αὐτήν. Πάντες δὲ οἱ ψαλμοὶ ποιήματα Δαβίδ. Ἄλλα τινές αὐτῶν τοις οὐσίοις Κορέ, καὶ τῷ Ἀσάφ ἑτεροι, καὶ ἄλλοι ἄλλοις ἐκδίδονται πρὸς ψιλωθήσιν.

Ἐξελέξατο γάρ ὁ Δαβίδ ἀνδρας τινάς ἐκ φιλητῶν τοῦ Λευὶ καὶ ἀπεκλήρωσεν αὐτοὺς εἰς τὸ ὄμνεῖν τὸν Θεόν ἐν δικαρδίοις ὄφγάνοις μουσικοῖς. Τούτων χρόρχας καὶ ἀρχῳδόντος κατεστήσατο τοὺς οὐσίοις Κορέ, τὸν Ἀσάφ, τὸν Ἰδιθούμην καὶ λοιπούς. Ἐν συμφωνίᾳ οὖν ἐψιλατώδους ἀπαντες ὄμοι τοὺς ψαλμούς, προεξάρχοντος τοῦ Δαβίδ· ὅτε δέ τινι χοράρχῃ ψαλμός τις ἐξεδίδοτο πρὸς ψιλωθήσιν, προεξῆρχεν ἐκεῖνος, τοῦ Δαβίδ εἰκονίζων τὸ πρόσωπον· ὅθεν ἐν τισι ψαλμοῖς ἐπιγράφονται τὰ ὄντα κατα τῶν χροαρχῶν, ὅτε ἐξεδίδοντο οἱ τοιοῦτοι ψαλμοί, καὶ οἱ προεξῆρχον ἐν τῇ ψιλωθήσει τότε, καὶ τὸν τόπον ἐπέτρουν Δαβίδ, ὡς περ τὸ τοῦ Δαβίδ ὄνομα μόνον ἐκφέρεται, κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς ἐκείνων δὲ τῶν ψαλμῶν οὓς αὐτὸς δι' ἔστι τοῦ Δαβίδ ὡς ἀρχῳδός ἐψιλωθήσει. Τινὲς δὲ τῶν ψαλμῶν εἰσιν ἀνεπίγραφοι, ὅτι οὐκ εἰς ὄνομα ἐνὸς ἔθνους ἔκαστος τῶν τοιούτων λέγεται. Γινέται δὲ ἀνώνυμοι, διότι εἰς τὸν Κύριον εἰρηνηταῖς ἄλλοι δὲ Ἀλληλούϊα φέρουσι τὸ ἐπίγραμμα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς ὄμνους καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν, τὸ γάρ Ἀλληλούϊα «κίνείτε τὸν ὄντα, ἐστὶ μεθερμηνεύμενον.

Ψαλτήριον μὲν οὖν ἡ βιβλίος λέγεται τῶν ψαλμῶν ψιλούς δὲ αὐτό τε τὸ πόημα καὶ τὸ μέλος αὐτοῦ· ψιλωθήσιν δὲ ποιητῆς τούτων, ψιλωθός δὲ ὁ ψάλλων τοῦτο μουσικός, ψιλός δὲ ὁ ἀδόμενος Θεός. Τὸ δὲ διάψιλον, ἡ μεταβολὴν τινα ἀγενινη σηματος, ἡ μέλους ἐνχλλαγήν, ἡ ἀναβολὴν τινα τοῦ κρούσματος, ἡ μᾶλλον ἀσχολίαν τινα τοῦ ψαλμωδοῦ. Τινὲς ἀντὶ τοῦ διαχάλιματος, τὸ ἀεὶ γράφουσιν ἐν τούτοις τοῖς διαχαλίμμασιν, ὃς ἂν ἐντεῦθεν δηλώσωσιν ἀδιάλειπτον εἰναι τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὴν ἐπίπνοιαν, κανὸν ὁ λόγος ἐν διαχάλιμμασιν ἡ ἀπασχολουμένου τοῦ ψαλμωδοῦ πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος καινοτέρον ὑπήγοιν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τὸ διάψιλον οὐδὲν ἐτερον σημαίνει ἡ διάλειμμα ψιλωθήσια.

Δι' εἰδῆσιν οὖν πάλαι ποτὲ πρὸς λεπτομέρειαν παρεστημείοντο καὶ τὰ τοικῦτα. Διηγένειος δὲ ψαλμός καὶ ψήφης καὶ ψαλμός μὲν κυρίως ἐστίν, ὁ μετὰ τοῦ Ὁργανικοῦ ψαλτηρίου ἐμμελῶς ἐκφωνούμενος, ψήφη δὲ, φωνὴ μουσικὴ ἐναρμόνιος, μόνῳ ἀδόμενη τῷ στόματι. Λέγε-

1. Ἀνάγνωθι Ἐκκλ. Ἀλήθειαν παρ. ἔτ. Β' τεῦχος α' — 6'
Σελ. 25.

ται δὲ καὶ ἡ φῦλη ψαλμός, καὶ ὁ ψαλμὸς φῦλὴ καταχρηστικώτερον. Ἀρχαιοτέρα δὲ ἡ φῦλη καὶ γάρ Μωϋσῆς ἤρξε, Δαβὶδ δὲ εἰτα ἤρξατο τῶν ψαλμῶν. Εἰ γάρ καὶ πρὸ ἦν ψαλτήριον ὅργανον, ἂλλ' ἀτεχνον καὶ ἴδιωτικόν, καὶ πρὸς μόνα ψάλλων τὰ ποιμνια, Δαβὶδ δὲ σοφώτερον τοῦτο κατετεύκεστο καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ μεθύριος πρὸς Θεόν. Ὡδᾶς δὲ ψαλμούς ὑποληπτέον, ὅτε προτάσσεται μὲν ἡ δί' ὄργάνου μουσική, ἐπεταὶ δὲ ἡ διὰ στόματος φωνῆς ψαλμούς δὲ φῶδων ὅτε τὸ ἔμπαλιν γίνεται. Ῥητέον δὲ καὶ περὶ "Ὕμνου καὶ Αἶνου καὶ ἔξομολογήσεως, προσευχῆς τε καὶ εὐχῆς, καὶ ἀναβαθμοῦ. "Ὕμνος μὲν οὖν λέγεται ἡ ἐπιτετμένη δοξολογία, αἷνος δὲ ὁ σύντομος ἐπικινος, ἔξομολόγησις δὲ ἡ κατ' ἐπίτασιν ὄμολογία, ἡ καλῶν ὄν πεπόνθαμεν, ἡ κακῶν ὄν πεπράχαμεν. Καὶ προσευχὴ μὲν ἡ δέσποις, εὐχὴ δὲ ἡ ὑπόσχεσις· περιλαμβάνεται δέ που καὶ ἡ εὐχὴ ἀντὶ τῆς δεσμεως, πάντα δὲ λέγονται πρὸς Θεόν· ὁ ἀναβαθμὸς δέ, καθ' ἵστορίαν μὲν δηλοὶ τὴν ἐκ Βαθυλῶν ἄνοδον πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, χθημαλωτέρα γάρ ή Βαθυλῶν, ἡ δὲ Ἱερουσαλήμ ὑψηλετέρα τὴν θέσιν ἔστιν. Ἀναγωγικῶς δὲ σημαίνει τὴν πρὸς θεωρίαν ἀναβασιν ὁ ἀναβαθμὸς καὶ τὴν ἐκ τῆς γενηρᾶς πολιτείας καὶ ἐμπαθούς πρὸς τὴν ἀπηλλαγμένην παθῶν διαγωγὴν καὶ Οὐράνιον. Ψαλμός δὲ καὶ φῦλη καὶ προσευχὴ καὶ εἰ τι ἔτερον ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Δαβὶδ, τὰ πάντα κοινότερον καλοῦνται ψαλμοί· τῶν ψαλτῷδούντων δὲ χορὸν ἔκκστον ἐκ δύο καὶ ἔθδομήκοντα συνιστᾶσθαι φασι ψαλτῷδων.

Οἱ πάντες οὖν σάλπιγγι καὶ τυμπάνῳ μελῳδοῦντες ἥσαν καὶ λοιποῖς ὄργανον εἰδεσι μουσικῶν μόνος δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ Βασιλικὸν κατεῖχεν ὅργανον, τὸ ψαλτήριον. Σάλπιγγες μὲν οὖν καὶ σύριγγες, ἐκπνευστά, λύραι δὲ καὶ κιθάραι, ἐντατά, κύμβαλα δὲ καὶ τύμπανα, κρουστά. Τὸ ψαλτήριον δὲ τῶν ἐντατῶν μὲν ἦν πλὴν ὅρθιον καὶ ἀνωθεν εἰχε τῶν φθόγγων τὰς ἀφορμάς. Δέκα γάρ κολοβοὶ τουτέστιν πασαλίσκοι περὶ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφούμενοι, ἔτεινόν τε καὶ ἔχαλουν τὰς χορδάς, πρὸς τε τὸν τῆς ἀρμονίας ῥυθμὸν καὶ τοῦ μεταχρειζομένου τὸ βούλημα· δέκα γε οὖσαι καὶ ἀντιφθόγγους ἀλλήλαις· καὶ ἡ μὲν δεξιὰ κείρ, κατεῖχε τὸ πλήκτρον, ἡ δ' ἀριστερά, τῶν χορδῶν ἀνωθεν ἐπαφωμένων κατὰ διαστάσεις καὶ πυκνά τοὺς δακτύλους μετατιθεῖσα, βαρὺν ἡ ὅξειν ἡ κεκραμμένον φθόγγον εἰργάζετο, πρὸς τὸ τοῦ ψαλτῷδούντος μελῳδῆμα· διδασκομένων ἐντεῦθεν ἡμῶν, ὡς δεῖ καὶ ἡμᾶς ὕσπερ ἐξ ἀντιφθόγγων δέκα χορδῶν, τῶν πέντε δυνάμεων τῆς ψυχῆς καὶ τῶν πέντε τοῦ σώματος αἰσθήσεων, ἐναρμόνιον μέλος ἀνακρούεσθαι τῷ Θεῷ· καὶ πᾶν ἔργον καὶ νόημα ἀνωθεν ἔχειν παρὰ Θεοῦ καὶ ὅλως πρὸς αὐτὸν ἀποτείνεσθαι.

Τῶν ψαλμῶν ἡ τάξις οὐ γέγονε καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἐποιήθησαν, ἀλλὰ καθώς περ εὑρέθησαν. Τῶν γάρ Ιουδαίων καταφρονησάντων τοῦ Θεοῦ, λήθην τε λαβόντων πατρίων ἔθων καὶ πολὺ μᾶλιστα τῶν Γραφῶν. Είτα καὶ πτηνῶν αἰχμαλωσίας γεγένημένων κατὰ καιρούς, παρερρύησαν αἱ βίβλοι καὶ διεφθάρησαν ὡψὲ δέποτε περὶ τὴν αὐτῶν συναγωγὴν ὁ φιλομαθῆς φιλοπονησάμενος "Ἐσδρας

συνήθροισε τρισχιλίους ψαλμούς, ἐπιθεὶς αὐτοῖς καὶ τάξιν θέσεως· πρὸς τὸν καιρὸν τῆς ἐκάστου τούτων εὑρέσσας· ὑστερὸν δὲ ὁ Βασιλεὺς Ἐξεκίας τὴν τοιαύτην συναγωγὴν ἐπελθὼν τοὺς πολλοὺς μὲν ἡθέτησε τῶν ψαλμῶν, τοὺς ἐκκατὸν δὲ καὶ πεντήκοντα μόνους ἐνέκρινε μὴ ἐναλάζεις τὴν τάξιν τῆς θέσεως, ἀλλὰ τοὺς πρώτους, καὶ αὐτὶς τηρήσας πρώτους καὶ εἰς τὴν ἔξης χώραν ἔστις τοὺς μετ' αὐτούς. Τὴν τοιαύτην δὲ διάκρισιν Ἐξεκίας ἐποίησεν καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ Σολομῶντος συγγραμμάτων, τρία ἐκλεξάμενος καὶ μόνας τὰς Παροιμίας, τὸν Ἐκκλησιαστὴν, καὶ τὸ Ἀσμα τῶν ἀσμάτων· τὰ ἀλλα δ' πάντη ἀπεδοκίμασεν. Μετηνέγθησαν δὲ οἱ ψαλμοὶ καὶ ἡ ἀλητικὴ παλαιὰ Γραφὴ ἐκ τῆς Ἐβραΐδος διαλέκτου πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Πρῶτον μὲν ἐπὶ τὸν μετ' Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου, τῆς Αἰγύπτου ἡγεμονεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν ἐθδομήκοντα παραδόξως συμφωνησάντων τὴν μεθερμήνευσιν καὶ οὐκ ἀλλοθεν ἡ πάντως ἐκ τῆς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ὑφηγήσεως· κατὰ δύο ὡς φησιν ὁ Ιουδαῖος Φίλων, ὡς δὲ ὁ θεῖος Ιουστίνος ἀποφαίνεται, καθ' ἓνα, διαιρεθέντες, πᾶσαν τὴν Παλαιὰν Γραφὴν ἡδικῶς μεθερμήνευσαν, μήτε κατὰ τὴν ἔννοιαν μήτε καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἀλλήλων διενεγκεῖν.

Γέγονε δὲ ἡ τοιαύτη μεθερμήνευσις πρὸ ἐνός καὶ τριακοσίων ἐνικυτῶν τῆς τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως. Μετὰ δὲ χρόνους τετρακοσίων καὶ τριάκοντα τῆς τοιαύτης ἐκδόσεως, ὁ Σινωπεὺς Ἀκύλας ἰδίαν ἐποιήσατο ἐκδόσιν ἐπὶ αὐτοκράτορος Ρωμαίων Ἀδριανοῦ τοῦ Αεπρωθέντος, μεθ' ἣν ἡ τοῦ ἐκ Σαμαρείας Συμμάχου γέγονεν ἐκδόσις ἐπὶ βασιλέως Σινέθρου, τῆς τοῦ Ἀκύλα ἐκδόσεως ὑστερίζουσα χρόνους ἐξ καὶ πεντήκοντα. Ταύτην δὲ προείλαθεν ἡ τοῦ Ἐφεσίου Θεοδοτίωνος ἐπὶ βασιλείας γεγονοῖς Κορούδου. Εὑρέθησαν δὲ καὶ λοιπαὶ δύο ἐκδόσεις ἀνώνυμοι, ἡ μὲν ἐπὶ Καρακάλλου ἡγεμόνος Ρωμαίων, ἐν Ιερουσαλήμ ἐκρυμμένη ἐν πίθῳ, ἡ δὲ ἐν Νικοπόλει τῇ κατὰ τὸ Ἀκτίον ἐπὶ Ἀλέξανδρου τοῦ τῆς Μακαρίας. "Ὕστερον δὲ καὶ ὁ μέγας ἀσκητὴς καὶ μάρτυς Λουκιανὸς φιλοφόρως ἐπειδήθων τὰς βίβλους τῶν Ιουδαίων ἐκείνων αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα διαλέκτον τὴν Παλαιὰν Γραφὴν μετηνένογε καὶ συμφωνησας εὑρέθη τοῖς ἐθδομήκοντα, τῶν λοιπῶν ἐκδόσεων κεκτημένων πολλά τὰ διεφθορύτα. Γέγονε δὲ τοῦ θαυμασίου Λουκιανοῦ ἡ ἐκδόσις ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Τυράννων, ἡτις εὑρέθη παρ' Ιουδαίοις, ἐν Νικομηδείᾳ ἐπιπυργίσκω κεκρυμμένη, κεκονιαμένη, τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τότε τὴν βασιλείαν διέποντος. Φέρει δέ ἡμῖν ἀσάφειαν ἡ Παλαιγενής Ἀγία Γραφὴ, κατὰ δύο τὰ αἴτια· ὅτι τε συμβολικώτερον λέγει περὶ Χριστοῦ καὶ ἀπλῶς τῶν περὶ τῆς νέας χάριτος τὰ πλείω συνεσκιασμένως ὑποδηλοῖ διὰ τὴν τῶν ἀκροατῶν ἀπειθεῖσαν καὶ σκληρότητα, καὶ ἵνα μὴ διὰ τῆς αὐτῶν κακοτροπίας ἀφανισθῶσιν αἱ βίβλοι τέλεον· καὶ ὅτι τὰ μετηγλωτισμένα τῶν διαλέκτων, συνεσφέρεται πως τὸ ἀσφέρος, ὡς ἄλλης γλώττης, ἄλλα τινα κεκτημένης ἴδιωματα ἀπαγγελτικὰ καὶ ταῖς ἑτέραις γλώτταις ἀκινώνητα καὶ ἀμεθεκτα.

‘Ο μὲν οὖν θεοληπτος καὶ προφήτης Δαβίδ καθὼς ἐμυεῖτο παρὰ τοῦ πνεύματος ἔξινεγκε διὰ τῶν ψαλμῶν τὰς κατ’ αὐτὸν ποικίλας περιπετείας τούτοις ἐφαρμόζων. Πολλὰς γάρ τῷ ἄντι μεταθολάς ἔσχεν ὁ θεῖος Δαβίδ. Ποτὲ μὲν γάρ ἔφευγε πολεμίους, ποτὲ δὲ ἄλλαις περιέπιπτε συμφοραῖς, ποτὲ δὲ καὶ θυμηρεστέραν εἶχε ζωὴν καὶ νῦν μὲν ὡδεύει τὴν θείαν ὅδον, νῦν δὲ ταύτη προσέπταιε, ἀπέρ ἀπαντα συνελῶν ἥθροιςεν ἐν τῷ 118ῳ ψαλμῷ ἐν φι μέρνηται νόμου καὶ ἐντολῶν, καὶ μαρτυρίου, κριμάτων τε καὶ δικαιωμάτων. Δεῖ οὖν εἰδέναι ὅτι νόμος μὲν κυρίως ἔστιν ὁ καθόλου τῶν ἐντολῶν περιεκτικός, ὡς «τὸ ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη», ἐντολὴ δὲ αἱ κατὰ μέρος, οἷον τὸ «κού φονεύεις» μαρτύριον δέ, ὅπερ ὁ νομοθέτης παρεγγυάται τοῖς ἀκούουσι μετὰ διὰ μαρτυρίας τινος, ὡς ὁ Μωϋσῆς ὅτε λέγει πρὸς τὸν λαόν! «έάν τὰ καὶ τὰ ποιήσετε, διαμαρτύρομαι οὗτον στήμερον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» «ὅτι ἀπωλεῖχ ἀπωλεῖσθε» καὶ κρίμα μέν, ὅπερ τοῦ Θεοῦ κρίναντος ἐγράφη, καθάπερ ἐπὶ τοῦ βλασφημήσαντος τὸ φοβερὸν αὐτοῦ ὄνομα. Μωϋσῆς μὲν γάρ ἐπὶ τὸν Θεόν καὶ κρίσιν ἀνέθηκε, τοῦ δὲ κελεύσαντος ἑκείνον λιθοβολιθήσκει, κρίμα τοῦτο καὶ ὅρος ἐγεγόνει κατὰ βλασφήμου παντός.

Δικαιώματα καὶ τὰ τοικύτα προστάγματα λέγονται οἷον ἔαν κτήσῃ παιδία ἔβρινον, ἔξ ἔτι δουλεύει σοι, δικαιώσις γάρ ἐντεύθειν τῷ παιδὶ· Ιουδαίω, μὴ περαιτέρω δουλεύειν· ἡ μὲν οὖν δικαιρεσις, ἣν διελάθομεν αὕτη. Τίθενται δὲ τὰ ὄντα ματα καὶ ἀδιαφόρως ἐπὶ πάντων τῶν τοῦ Θεοῦ ἐνταλμάτων. Χρὴ δὲ πανταχοῦ τῶν ψαλμῶν, ταῖς μὲν ἀρκίς κατὰ διαιρόνων κεχρήσθαι, οὗτοι γάρ διεγέρουσι καὶ τοὺς πολεμοῦντας ἀνθρώπους ἡμᾶς, τοῖς ὄντας δὲ κατ’ αὐτῶν τὸν ἡμῖν ἐπίθουλεύσαντων ἀνθρώπων. Τὰ κατορθώματα δὲ προσώπῳ τοῦ Δαβίδ ἀπαγγέλει, πρὸς μίμησιν. Ἐπει καὶ Δαβίδ οὐ μεγαλυχών ταῦτά φοι, ἀλλὰ ἐκ τοῦ καθ’ ἑαυτὸν ὑποδείγματος ἡμᾶς παιδεύει τὰ δέοντα καὶ ὅτε δὲ αὐτῶν κατεύχεται, προρρήσεις ποιεῖται μᾶλλον, διὰ τοῦ κατ’ εὐκτίτικοῦ τύπου τῶν ἐπισυμβητομένων αὐτοῖς· Ιστέον δὲ ὅτι πολλαῖς ἔστιν εὐτυχεῖν κατὰ τὴν παρουσιαν βίθον καὶ περιφράσει καὶ μεταφοραῖς καὶ ἀδιαφορίαις συντάξεων καὶ συνδέσμων πλεονασμοῖς καὶ μάλιστα, καθ’ ὅτι, καὶ τοῦ γάρ, κ.τ.λ. καὶ λέξεων καταχρήσει, καὶ ἀντιγρονίαις, καὶ ἐκ παρολλήλου τῶν αὐτῶν ἀπαγγελίαις, εἴτουν ταυτολογίαις καὶ ἀπὸ κοινοῦ χρήσει καὶ τελείαις παραλείψει, καινοπρεπεῖς τε διαφόροις σχηματισμοῖς, καὶ προσώπων ἐναλλαγαῖς ὡς ποτὲ μὲν ὑπέρ τούτου, ποτὲ δὲ ὑπέρ ἑκείνου λέγειν, καὶ μεταποδᾶν καὶ τοῦτο μάλιστα τεκμήριον ἔστι καθάπερ ὄργανον ὁ προφήτης, ἀπέρ ἐνηγεῖτο παρὰ τοῦ Πνεύματος. Ταῦτα καὶ ἀπεφθέγγετο. Σύνθετος δὲ τῇ ἔβριδι διαλέκτῳ καὶ συζευγνύειν τοῖς ἄρθροις τὰς ἀντωνυμίας καὶ τοῖς ὄνταςσιν ἀντωνυμίας πολλάκις ἐπιφέρειν ὡς τὸ «τὰ καταλαλοῦντα λάθρα τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον ἐξεδίωκεν» ἀλλὰ καὶ ὑπερβαταῖς χρήσθαι πολλοῖς, καὶ ἀντιπτώσει, καὶ ἀντεγκλήσει, καὶ μᾶλλον τοῖς ὄριστοις μέλλουσιν, ἀντὶ εὔκτικῶν, καὶ τοῖς εὐκτίκοις

πάλιν, ἀντὶ μελλόντων ὄριστικῶν, τοῖς παρωχημένοις ἀντὶ μελλόντων, τοῖς μέλλουσιν ἀντὶ παρωχημένων· ἐπιφέρειν τε ταῖς ἐνικοῖς προσώποις, πληθυντικά· οἷον «εἴπεν ἄρρων ἐν καρδίᾳ, μὲ εἶναι Θεόν, διεφθάρησκεν καὶ ἐθελύχθησκεν, οἱ ὑπολαβόντες δηλαδὴ μὲ εἶναι Θεόν». ἀλλά καὶ ἐναλλάξ, ταῖς πληθυντικαῖς ἐπάγειν ἐνικά· οἷον «Ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με ρύσαι με, μήποτε ἀρπάσῃ τὴν ψυχήν μου ὡς λέων, ὁ διώκων με δηλαδὴ» χρῆσκε δὲ καὶ προθέσειν ἀντὶ προθέσεων, καὶ συνδέσμοις ἀντὶ συνδέσμων· ὅλως τε περιττάς τιθεὶς προθέσεις· οἷον ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκήνωμα, ἀντὶ τοῦ, ἡλίῳ ἔθετο τὴν κατοικίαν αὐτοῦ· ἦγουν ἐν τῷ ὕψει τὸ γάρ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιρρηματικῶς· καὶ πάλιν «μηδ συνελκύσῃς μετὰ ἀσεβῶν τὴν ψυχήν μου» ἀντὶ τοῦ μὲ ἐλκύσῃς καὶ τὸ ἀνταπέδωκας ἀντὶ τοῦ ἐδωκας ἀπλῶς.

Ίδιωμα τῆς παλαιᾶς Γραφῆς ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ παραλημβάνειν κατ’ εὐθείαν τὸ ὄνομα δι’ ἐνθύμησιν καὶ τότε πλαγίειν ἐπιφέρειν ἀντωνυμίαν καὶ οὕτω δηλοῦν τὸ προκείμενον, οἷον ὁ Θεός μου ἀμωμος ἡ ὄδος αὐτοῦ καὶ ἀνθρωπος ὡς εἰς γέρος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ. Συνάπτει δὲ καὶ τὴν εἰς προθέσειν, αἰτιατικὴν καὶ χρᾶσθαι ἀντὶ μόνης εὐθείας· «ώς τοῦ γενοῦ μοι εἰς Θεόν ὑπερασπιστὴν» ἀντὶ τοῦ Θεός ὑπερασπιστῆς· ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν προθέσειν δοτικὴν κεχρᾶσθαι αἰτιατικῆς ὡς ἐν εὐχαγγελίοις μὲν τό, «ώς ἂν ὄμολογήσῃ ἐν ἐμοί», ἀντὶ τοῦ ἐμέ· ἐν δὲ τοῖς ψαλμοῖς τὸ «ἐν τῷ ἔξοδοιθρεύεσθαι ἀμαρτωλούς ὅψει», τουτέστι τὸ ἔξοδοιθρεύεσθαι τοὺς ἀμαρτωλούς, ἡ ὡς τὴν ἔξοδοιθρεύσειν καὶ ἀπώλειαν τῶν ἀμαρτωλῶν θεάσῃ· ἔβριστε καὶ τὸ τοὺς ἀνθρώπους μίσους ἀνθρώπων ὄνομάζει, καὶ τὰς κύρικς τῶν τοιούτων χωρῶν θυγατέρας ὡς τὸ οἵτοι ἀνθρώπων, ἔως πότε βαρυκάρδιοι, ἀντὶ τοῦ ὡς ἀνθρωποι μέγρι τίνος ἐσεσθι· φρονοῦντες τὰ γῆνα, καὶ ὡς τὸ θύγατερ Βαβυλῶνος ἡ ταλαίπωρος, ἀντὶ τοῦ, ὡς Βαβυλῶν ἀθλία, διὰ συμβοσμένα σοι δηλονότι κακά· τῆς τοιαύτης διαλέκτου καὶ τὸ πολλάκις τὸ ρῆμα μεταλημβάνειν εἰς ὄνομα ὡς τὸ ἐπήλπισαι, εἰς τὴν ἐλπίδα, οἷον μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισάς με, αὕτη μὲ παρεκκλέσαν· αὕτη δηλαδὴ ἡ ἐλπίς, καὶ πάλιν τὸ ἐμνήσθην, εἰς τὴν μνήμην· οἷον ἐμνήσθην ἐν νυκτὶ τοῦ ὄνταςσιν σου, αὕτη ἐγεννήθη μοι, αὕτη δηλονότι, ἡ μνήμη καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πολλὰς ἴδιοτροπίας ὁ τῆς ιουδαϊκῆς γραφῆς κέκτηται χρακτήρ. Χρὴ γοῦν τοῦτο φέροντος ἡμᾶς κατὰ νοῦν, μὴ ζετεῖν τὸν ἐλληνικὸν ἐξακριβεσμόν.

(Ἀπάρθιμα).

ΑΔΕΣ. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

·Ο ἐπειθερνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τυπολευθογραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ